

[Roesgaard]

1948, og siden da er loven blevet forlænget og bidragene sat op adskillige gange.

Derfor vil vi i udvalget arbejde for dels at få bidragene sat op, dels at få pristalsregulering ydelserne, og at det denne gang bliver rederne, der kommer til at betale en lidt større del, nemlig 50 pct. af stigningen, og staten de øvrige 50 pct.

Hahn (CD):

Umiddelbart vil jeg mene, at velfærdsrådets omkostninger bør betales af staten. Der er – skarpt sat op – tale om en art diskriminering over for de søfarende. Herimod kan indvendes, at der er tale om et særligt erhverv for folk, der ikke som andre kan nå hjem til aften.

Såvel de søfarendes som rederens repræsentanter kan gå med til ministerens forslag om forhøjelse denne gang. Af den grund kan jeg tilsige centrum-demokraternes velvillige behandling i udvalget.

Lawaetz (FP):

Fremskridtspartiet har stor sympati for søens folk og for erhvervet i sin helhed, for de gør et meget nyttigt arbejde og bringer megen valuta hjem. Derfor har fremskridtspartiet flere gange meget enkelt foreslået, at sømandsskatten skulle fjernes, og det har vi gjort af flere grunde: sømandene har ikke de samme fordele, og erhvervet skal gøres mere attraktivt, så vi kan få flere danskere til at sejle, således at man kunne undgå at beskæftige en masse kinesere og filippinere til lave lønninger. Men så længe det ikke kan lade sig gøre, er man naturligvis fristet til at støtte velfærden.

I denne forbindelse vil jeg indskyde, at velfærd i princippet bør betales af erhvervene selv, af virksomheder, organisationer og de implicerede parter på arbejdsmarkedet. Man kan da også benytte lejligheden til at glæde sig over, at en lang række virksomheder har udbygget velfærdssystemet langt ud over det, de er tvunget til, og det gælder også for en række rederier.

Når det er sagt, må det imidlertid tilføjes, at situationen er den, at den danske økonomi er så dårlig, at det er helt nødvendigt at skære hårdt ned på en lang række områder.

Hvis ikke andre vil sige det, så siger fremskridtspartiet det. Det er måske lidt utaknemligt, men sådan er det. En merudgift på

600.000 kr. er ikke sagen netop nu. Industriministeren trøster os med, at han finder tilsvarende besparelser på andre felter uden dog at pege på, hvor det er. Men 600.000 kr. i øgede udgifter er 600.000 kr. Det forringer statens økonomi med 600.000 kr., og fremskridtspartiet har – det har man vel fundet ud af – som en af vore fornemste opgaver at hjælpe den kære regering med at spare på ting, som ikke er strengt nødvendige. Her kan vi hjælpe industriministeren og andre med at spare 600.000 kr., og det vil nok køre derudad alligevel.

Vi kan i dette tilfældet ikke støtte industriministerens oplæg.

Janne Normann (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Lawaetz og fremskridtspartiet, at jeg til fulde forstår den holdning, at nu gælder det altså om at sige sin mening, mens man er her.

Vi har udmærket forståelse for, at skibsfartserhvervets parter hellere vil have staten til at betale det hele, men vi mener ikke, der er rimelighed i på nuværende tidspunkt at ændre ved fordelingen med 50 pct. til staten og 25 pct. til hver af de to parter inden for skibsfartserhvervet.

Vi kan tiltræde forslaget, men vil gerne lige stille et enkelt spørgsmål. Der tales om en merudgift på 600.000 kr., som skal afholdes mod kompenserende besparelser. Hvad er det for besparelser?

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

I den nuværende situation vil jeg næsten tro, at fremskridtspartiet og det radikale venstre, i dag repræsenteret ved undertegnede og fru Janne Normann, er lige vigtige for regeringen. Det ville være trist, hvis vi skulle følges ad ud; hvad så?

(Kort bemærkning).

Janne Normann (RV):

Vi er skam altid vigtige for regeringen, og det er mig magtpåliggende at fremhæve, at vi ikke skal vælte regeringen på dette spørgsmål.

Anne Grete Holmsgård (VS):